

Σχόντες λοιπόν την εύτυχian νάναγνώσωμεν τὰ ποιήματα ταῦτα ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἀπονέμομεν τοὺς δικαίους καὶ ἀμερίστους ἡμῶν ἐπαίνους εἰς τὸν κ. Οἰκονομίδην, ὅστις ἠδυνήθη εὐμόλπως νὰ τονίσῃ τὴν ἑλληνικὴν του λύραν ἐν τῇ χώρᾳ μάλιστα τῶν αὐστηρῶν τευτόνων,

Παραθέτομεν τεμάχιον ἐκ τοῦ εἰς Ἐγγελον ποιήματος ὅπως δυνήθη τις νὰ κρίνῃ ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα.

Φιλόσοφε ὕψινου! ὃ εἰσδύσας
εἰς τάδ' αὐτον τὸ φιλοσοφικόν,
ὃ ἀληθείας φῶς ἐπιζητήσας,
Δαιμόνιον δεινὸν γερμανικόν.

Σκοπὸν πρέσβου ὕψιστον σοφίας,
εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τῷ ἰδανικόν
τὸ δόγμα τῆς τοῦ Ἰησοῦ ἡρησκείας,
ὕψιν νὰ καταστήσῃς γενικόν.

Οὐδὲλως δ' ἐπὶ τούτῳ ἐπτοήθης
ἀγῶνας, πόνους καὶ θαρρύων ροῦν.
Ἄφρου νὰ ἴδῃς φλογερῶς ἡγῆθης
τὸ γένος τῶν θνητῶν εὐημεροῦν.

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Αἱ αἰφνίδιοι μεταβολαὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ἀέρος, ὡς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος ὑφίσταμεθα, ἐπαυξάνουσι κατὰ πολὺ τοὺς κατάρρους καὶ τὰς βρογχίτιδας. Πανταχοῦ ἀκούομεν νὰ βήχωσι· εἰς τὰ θέατρα, τὰς συναυλίας, καὶ εἰς τὰς πολλὰς θαμιζόμενας αἰθούσας. Ὡς ἐκ τούτου ἡ βήξ, ἡ ἀναπόσπαστος αὕτη σύντροφος τῶν βρογχιτίδων, κατέστη ἀντικείμενον μερίμνης τῶν τε φυσιολόγων καὶ ἰατρῶν.

Καίτοι ἡ παθογένεια τῆς βηχὸς δὲν ἐφωτίσθη εἰσέτι ἀπολύτως, δυνάμεθα ὅμως νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων τὸ αἷτιον αὐτῆς ὀφείλεται εἰς παθολογικὴν τινα διέγερσιν τῶν ἀκροτελευτείων πλεγμάτων τοῦ πνευμογαστρικοῦ νεύρου.

Παραλείποντες πᾶσαν περιγραφὴν περὶ τῶν διαφορῶν θεωριῶν τῆς βηχὸς, ἀρκούμεθα μόνον νὰ ὑπομνήσωμεν τοῖς ἀναγνώστῃς ὅτι τὸ νευρικὸν τοῦτο φαινόμενον ἀποβαίνει λίαν ἐπίπονον διὰ τοὺς πάσχοντας, καὶ ὅτι δυσκόλως ἐνίοτε δυνάμεθα νὰ καταπολεμήσωμεν αὐτό. Δι' ὃ δὲν ἐκπληττόμεθα ἀπέναντι τῶν πολυαριθμῶν καὶ ποικίλων φαρμάκων ἅτινα ἐγκωμιάσθησαν μέχρι τῆς σήμερον κατὰ τῆς βηχὸς, καὶ ὧν τὰ ἀποτελέσματα σπανιότατα δυστυχῶς ἀπέβησαν εὐχάριστα.

Καὶ ὅμως οἱ πρᾶκτικοὶ ἰατροὶ δὲν ἀπεθαρρύνθησαν εἰσέτι πειραματιζόμενοι. Εὐτυχεῖς δὲ λογίζομεθα σήμερον ἀναικονοῦντες μέθοδόν τινα ἀπλὴν καὶ εὐχερῇ πρὸς κατάπαυσιν τῆς βηχὸς.

Θέτοντες ἐντὸς κάψης ἐκ πορσελλάνης 50—60 γραμμάρια γλυκερίνης, θερμαίνομεν εἴτα διὰ λυχνίας οἶνοπνεύματος. Πάραυτα ἐκλύεται μεγάλη ποσότης ἀτμῶν. Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἀτμισμού, ὡς ἐκ τῶν νεωτέρων πειραμάτων ἐξάγεται εἶναι λίαν ὠφέλιμον εἰς τὴν βήχα τὴν συμπαρομαρτοῦσαν εἰς τὰς βρογχίτιδας, καὶ μάλιστα εἰς τὴν τῆς πνευμονικῆς φυματίωσης. Μέγας ἀριθμὸς πασχόντων ἀπῆλυσεν διὰ τοῦ μέσου τούτου σπουδαίαν ἀνακούφισιν.

Ἐπιπροσθέτομεν εἰσέτι ἐνταῦθα ὅτι, μεταχειριζόμενοι κατὰ τὴν μνημονευθεῖσαν μέθοδον ἀντὶ τῆς ἀπλῆς τῆς φαινικωμένην γλυκερίνην (glycérine phéniquée), ἀπολαμβάνομεν οὕτω ἀτμούς ἀντισηπτικούς, συνισταμένους ἰδίᾳ τὴν σήμερον ἐν τῇ θεραπείᾳ τοῦ κοκκύτου, καὶ πρὸ πάντων τῆς ὑμεναγόνου λαρυγγίτιδος (croup).

Ἐπειδὴ δὲ ἡ τελευταία αὕτη νόσος ποιεῖ πολυάριθμα θύματα, τὰ δὲ πλείστα τῶν φαρμάκων ἀποβαίνουσιν ἀνίσχυρα πρὸς ἀναστολὴν ταύτης, νομίζομεν ὅτι οἱ διὰ φαινικωμένης γλυκερίνης ἀτμοὶ ἐπὶ δραστηριότητος μεγάλῃς εἰσὶν ὠφελειμώτατοι, καθόσον μάλιστα τὸ θεραπευτικὸν τοῦτο μέσον πᾶς τις δύναται νὰ ἐκτελέσῃ εὐχερέστατα. Δρ. Δ.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔ'ΩΝ Η ΔΥΝΑΜΙ

Τὰ τραγούδια ὅπου ἀκούμε μὲ ἀλάλητη χαρὰ,
Τὴ ζωὴν μας στεφανόουν· σὰν Μαγιάπριλοι ἀνθοί,
Μᾶς εὐφραίνουσιν, μᾶς μαγεύουσιν καὶ μὲ ἀερόπλεκτα φτερά,
Σ' ἄλλον κόσμον μᾶς ὕψιουν—ὦ Θεοστάλακτοι παλμοί!
Ἐκεῖ, τῆς γῆς τὰ βάσανα, ἐκεῖ οἱ στεναγμοὶ μας
Παρηγοριὰ καὶ βάλσαμο, ιεροῦσι τὴν ἀχτίδα
Λαθαίνουσιν, ἅγιον βάπτισμα, ποῦ ἀγγίζει ταῖς καρδίαις μας.
Ἀγγελομόρφους σνοχασμούς, ἀθάνατην ἐλπίδα.
Κι' ὅταν ποτὲ ἀνάμεσα 'στὰ βότανα τοῦ κόσμου,
Τὸ χαμόγελο τῆς αὐγῆς τοῦ ἡλίου κἀνὲν χάδι
Ἀφῆσῃ, μονοστέναχτο, δειλὴ κἀνὲν ῥόδο!
Αὐτὸ τὸ ἄνθος τὸ δειλὸ ποῦ ὑπνέπεται νὰ ζήσῃ,
Στὸν κόρφο σας τὸν μυστικόν, τὸν ἀγιασμένον κόρφο,
Ὅταν μὲ ἀγάπη Μητρικὴ τὸ βάζετε ν' ἀνθίσῃ,
Βαθεῖα ριζώνει, ἀνδριεύεται, πνοή, ζωὴ λαβαίνει
Κ' ἐκεῖ ποῦ ῥόδο μοναχὸ ἐβλίπαμε 'στὸν κάμπο
'Ρόδα πολλὰ, πολλὰ κλαριά, σκεπάζουσιν τὸν τόπο...
Τραγούδια! σεῖς τὸν πόνο μας μὲ μυστικὴν ἀγάπην
Σὲ κούνια ἀνθοστόλιστη γλυκὰ ἀποκοιμάτε,
'Υψόνετε κι' ἀγιάζετε τὰ κοσμικὰ μας πάθη,
Κι' ἀπὸ τῆ σπῆθα τῆς ζωῆς φλόγα χαρὰς σκορπάτε

A. I. Σ.

Ἐν Λονδίῳ τῇ 1 Ἰουνίου 1884.

Σ' ΕΜΕ.

Δὲν θὰ περάσῃ ἀγάπη μου πολὺς καιρὸς ἀκόμα
Νὰ ξεμερώσῃ καὶ γὰρ 'μᾶς χαρούμενη ἡμέρα,
Νὰ φύγω μ' ἀπ' τῆς γῆς αὐτῆς τὴ λάσπη καὶ τὸ χῶμα,
Καὶ νὰ πετάξωμε 'ψηλὰ σ' ἐλευθέρῳ ἀέρα
'Αἶρα ποῦ στερήθηκα ὁ δόλος τόσα χρόνια
Καὶ μ' ἐπνίγῃ τῆς συμφορᾶς ἡ μαύρη καταφρόνιᾳ

• Ἐγὼ δὲ ὁ Θεὸς καὶ χριστιανῆς... ἔχει ὁ Θεὸς ἐκεῖνος
Ποῦ δίνει φῶς 'τὰ στέρια του, καὶ λάμψῃς 'τὸ φεγγάρι
Θ' ἀνέβῃ πάλι δροσερὸς τῆς ζωῆς μας ὁ κρίνος
Καὶ θὰ μᾶς δώσῃ νεβενιὰ, τὴν πρώτην μας τὴν χάριν
Νὰ πᾶμε σ' τὰ λημέρια μας σ' τῆς ἀψηλαῖς ῥαχούλαις,
Καὶ σ' τῆς Πεντέλης σ' τοῦ Τρελλοῦ τῆς δροσερᾶς βρυσούλαις

Ν' ἀκούσωμε 'ς τῆς ῥεματικῆς νὰ τραγουδοῦν 'τ' ἀηδόνια
Μὲ τοῦ Μαγιάπριλου γλυκὰ τὸ μυρωμέν' ἀγέρι
Καὶ ρίχνοντας 'πὶ σὺν ἡλιοῦ τὰ πικραμένα χρόνια
Νὰ ξεποστᾶσωμε βαρὺ καὶ ἀξένιστον 'ς τὴν πτέρην
Σὲ στρώμ' ἀπὸ μυρτόκλαρα κι' ἀπράτη πρασινάδα
Κ' ἐκεῖ, νὰ λησμονήσωμε τὴν τόση φαρμακάδα

Ταῖπα; νὰ λησμονήσωμε, ἄχ δὲν ἔμπαρ νὰ γίνῃ
Ποτὲ γὰρ νὰ λησμονηθῶν τόσοι καῖμοι καὶ πόνοι!...
Στάχτη κι' ἂν γίνῃ ἡ καρδιά ἡ εὐλόγητος δὲν σβύνει
Κι' οὔτε τοῦ νεκροκαντυλοῦ τὸ λάδι βλάσμωνει
Πληγὴ βαθὴ κατὰκαρδίαν, ποῦχε, βουβὸ τὸν πόνο
Καὶ μόνον ὁ Θεὸς 'μ' ὁρᾷ νὰ βαλσαμώσῃ μόνον

Δὲν θὰ περάσῃ ἀγάπη μου πολὺς καιρὸς ἀκόμα
Νὰ ξεμερώσῃ καὶ γὰρ 'μᾶς χαρούμενη ἡμέρα
Νὰ φύγωμ' ἀπ' τῆς γῆς αὐτῆς τὴ λάσπη καὶ τὸ χῶμα,
Καὶ νὰ πετάξωμε 'ψηλὰ, 'ς ἐλευθέρῳ ἀέρα
Σώπα καρδιά μου πλὴν μὴ κλαῖς, δὲν πρέπει νὰ λυπᾶσαι,
Τὰ περασμένα πέρασαν, καὶ πλεὺς μὴ τὰ θυμᾶσαι

Ἀπὸ τοῦ βράχου τῆς Φρεατίας, 2 Ἰουλίου 1886.